

„Odpusti! Odpusti!“ so govorile. „Hotela sem zmagati . . .“
Kriknil sem in stemnelo se je pred mojimi očmi. Le še kot v
polsnu sem čul, da je izpregovoril ženski glas:

„Strah ga je mrtveca!“

In oduren glas stare žene je klical:

„Ej, to je komtesa Alma. Poročili so jo resni starši s „sedem-
desetletnim grofom. Premlada je bila zanj. Škoda je je, škoda . . .“

Potem je vse izginilo pred mojimi očmi. Zgrudil sem se na tla
in zagrnila me je nezavest.

Slovo.

Ali boš mislila name čez leto dni,
eno misel name, al dve, al tri?
Sladko je, glej, če na poljih, na grob molčoč,
belega cvetja strese tak hip bežeč . . .

Sladko, če v drevenenje gluhih poljan
stopi krilata bajka, rosna od sanj,
in če dvigajo mrtvi v grobeh glavo,
kakor da so le spali, pa vstanejo . . .

Vladimir Levstik.

V mladi sreči.

Pod solncem se daljave grejejo,
drhte jim grudi sveže, mlade,
pod nebom se škrjančki smejejo
in radost sejejo v livade.

Brsteče veje se priklanjajo
in čakajo dehtenja, cvetja
in solnčne moje misli sanjajo
o raju tvojega objetja.

In moje pesmi tebe čakajo,
da te pripelje bela cesta,
se v sreči smejejo in plakajo
kot pred oltar idoč nevesta.

Vojeslav Molè.